

POSTANOWIENIE

Dnia 23 kwietnia 2024 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Tomasz Artymiuk (przewodniczący, sprawozdawca)

SSN Małgorzata Wąsek-Wiaderek

SSN Włodzimierz Wróbel

w sprawie **R. B.**

skazanego z art. 148 § 2 pkt 4 k.k. i innych,

w przedmiocie wznowienia postępowania,

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu niejawnym

w dniu 23 kwietnia 2024 r.

wniosków złożonych przez obrońców skazanego w toku posiedzenia w dniu 9 kwietnia 2024 r.

o wstrzymanie wykonania prawomocnego wyroku Sądu Apelacyjnego w Krakowie z dnia 2 listopada 2004 r., sygn. akt II AKa 119/04,

zmieniającego wyrok Sądu Okręgowego w Nowym Sączu

z dnia 18 lipca 2003 r., sygn. akt II K 37/02,

na podstawie art. 532 § 1 *a contrario* i 3 k.p.k. w zw. z art. 545 § 1 k.p.k.

p o s t a n o w i ł

wniosków nie uwzględnić.

Małgorzata Wąsek-Wiaderek Tomasz Artymiuk Włodzimierz Wróbel

UZASADNIENIE

W toku posiedzenia w dniu 9 kwietnia 2024 r., na którym procedowano w przedmiocie wniosku o wznowienie postępowania zakończonego prawomocnym wyrokiem Sądu Apelacyjnego w Krakowie z dnia 2 listopada 2004 r., sygn. akt II

AKa 119/04, zmieniającym wyrok Sądu Okręgowego w Nowym Sączu z dnia 18 lipca 2003 r., sygn. akt II K 37/02, którymi to orzeczeniami R. B. skazany został m.in. za czyn z art. 148 § 2 pkt 4 k.k. na karę 25 lat pozbawienia wolności, obrońcy skazanego adw. G. S., adw. P. M. i adw. B. C. wnieśli o wstrzymanie wykonania zaskarżonego wnioskiem o wznowienie orzeczenia do czasu merytorycznego rozpoznania wniosku o wznowienie.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

W toku niniejszego postępowania wznowieniowego Sąd Najwyższy postanowieniami: z dnia 30 czerwca 2021 r., z dnia 13 lipca 2022 r. oraz z dnia 7 marca 2023 r. nie uwzględniał złożonych już uprzednio przez obrońców skazanego wniosków o wstrzymanie wykonania orzeczenia, co do którego złożono wniosek o wznowienie.

W toku posiedzenia w dniu 9 kwietnia 2024 r., odwołując się do dotychczasowego przebiegu postępowania wznowieniowego, które w ich ocenie prowadzi do wniosku, że R. B. nie popełnił przypisanych mu czynów, w tym w szczególności nie był sprawcą zabójstwa A. K., obrońcy wyrazili pogląd o konieczności wznowienia postępowania, a w konsekwencji uniewinnienia skazanego od przestępstw, których miał się według Sądu Okręgowego w Nowym Sączu i Sądu Apelacyjnego w Krakowie dopuścić m.in. w dniu 5 grudnia 1999 r. w Z.

Wyrażony przez obrońców R. B. – w obecnych wnioskach o wstrzymanie – pogląd o oczywistej zasadności złożonego na korzyść skazanego nadzwyczajnego środka zaskarżenia w realiach niniejszej sprawy, pomimo ich wewnętrznego przekonania, nie może być uznany za prowadzący w sposób bezpośredni – także na obecnym etapie – do potwierdzenia stanowiska, prezentowanego przez nich w toku całego dotychczasowego postępowania wznowieniowego, a tym samym do weryfikacji uprzednio wydanych przez Sąd Najwyższy rozstrzygnięć w tym przedmiocie.

Uprawdopodobnienie zasadności wniosku o wznowienie nie jest bowiem tak oczywiste, jak to by wynikało z ich subiektywnych stanowisk prezentowanych także w czasie ostatniej z przeprowadzanych czynności procesowych.

Zgodnie zresztą z podtrzymanym na posiedzeniu ich własnym postulatem, Sąd Najwyższy podjął kolejną próbę uzyskania z Komendy Głównej Policji zgody na dostęp, po ustaleniu, gdzie się znajdują, do akt rozpracowania operacyjnego o Kryptonimie „N.”. Wprawdzie kwestia istnienia tego rodzaju materiałów niejawnych wydaje się być przesądzona (oświadczenie świadka M. S., zeznania byłych funkcjonariuszy policji P. K. i D. Ź. zawarte w materiałach śledztwa Prokuratury Regionalnej w Poznaniu), rzecz wszelako w tym, że nie oznacza to automatycznie, aby zawartość tych akt przesądzała o niesłuszności skazania R. B. w sprawie objętej wnioskiem o wznowienie.

Uwzględnienie już chociażby tych zaszłości oraz przesłanek umożliwiających wstrzymaniem wykonania wyroku, o czym była już mowa w uzasadnieniu poprzednich orzeczeń wydanych w tym przedmiocie, po zapoznaniu się z wnioskami obrońców skazanego, jak również aktami sprawy, doprowadziło Sąd Najwyższy do przekonania, że nie zachodzą również obecnie wystarczające podstawy do zastosowania nadzwyczajnej instytucji przewidzianej w art. 532 § 1 k.p.k.

Podkreślić przy tym po raz kolejny należy, że decyzja w tym względzie nie przesądza ostatecznego rozstrzygnięcia kwestii zasadności wniosku o wznowienie postępowania w sprawie skazanego R. B., przy uwzględnieniu, że został już wyznaczony kolejny termin posiedzenia Sądu Najwyższego w tym przedmiocie.

Powyższe skutkowało wydaniem przez Sąd Najwyższy orzeczenia, jak w części dyspozytywnej postanowienia.

[J.J.]

[ms]

Małgorzata Wąsek-Wiaderek Tomasz Artymiuk Włodzimierz Wróbel